

a DANCE
with the
FAE PRINCE

TÁNC A TÜNDÉRHERCEGGEL

ELISE KOVA

MÁGIÁVAL EGYESÜLVÉ

a DANCE
with the
FAE PRINCE

TÁNC A TÜNDÉRHERCEGGEL

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja:
Elise Kova: *A Dance with the Fae Prince – Married to Magic Book 2*
First published in 2021 by Silver Wing Press

Fordította
Farkas Veronika

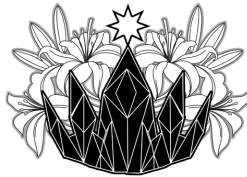
Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Marcela Medeiros

ISBN 978-963-636-535-6

Minden jog fenntartva

Copyright © Elise Kova 2021
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Farkas Veronika 2025

*Mindenkinek, aki késő éjszakáig fenn marad,
hogy csókolózós könyvet olvasson.*

Tündérek Birodalma

Nyugativég

Tünde királyság

É

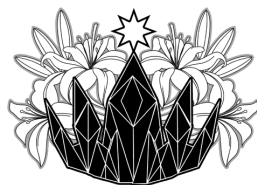

Likinek földje

Vámpírok Birodalma

Köztesvidék

Quinnar

Egy

AMIKOR ELFOGYOTT A PÉNZ, JOYCE ELADOGATTA A FESTMÉNYEKET, UTÁNA APA EZÜSTJÉT, AZTÁN ANYA ÉKSZEREIT ÉS RUHÁIT, MAJD MINDEN OLYASMIT A HÁZBÓL, AMINEK VALAMENNYI ÉRTÉKE VOLT. Mindent kiárúsított, hogy finanszírozni tudja a bálakat és az ambícióit. Bármit eladott, hogy valahogy feltámassza annak a dicső múltnak egy részét, ami Apával együtt a sírba szállt.

Mostanra semmink nem maradt.

Úgyhogy ma a kezemet fogja eladni valakinek.

Ez ugyan nem hangzott el ennyire egyértelmű formában, de tudom, hogy így van. Már egy éve tudom – ugyanúgy érzem a csontjaim mélyén, ahogyan a vihart, ami közvetlenül a látóhatár mögött leselkedik, amikor a levegő besűrűsödik a feszültségtől. Az egész azokkal a kis megjegyzésekkel kezdődött, amelyeket a húgaimtól hallottam. És minden egyes alkalommal én voltam az „alaptalanul gyanakvó”, amikor olvastam a sorok között.

De az igazság mindig ott lapul, nem? Ki nem mondva, a köztes szünetekben.

Utána egyre gyakrabban kezdték emlegetni a házasságot és „a koromnak megfelelő fejleményeket” a vacsoraasztal mellett. Azt, hogy túl sokat eszem, és túl keveset dolgozom. Azt, hogy a férjhez adásom lenne a legésszerűbb lépés üzleti szempontból, márpedig Joyce mindenekelőtt üzletasszony.

A gondolataim éppolyan súlyosak és elűzhetetlenek, mint a köd a dombos fennsíkon, ami Apa birtokától húzódik a Palahegység aljában lévő, sűrű erdőig. Ez az aggasztó helyzet már hetek óta nyomasztó felhőként lóg a fejem felett. Szorosabban markolom Misty kantárját. Ő felnyihog, és a fejét rázza erre, én pedig megpaskolom a nyakát. A lovam tisztán érzi a zaklatottságomat.

– Semmi baj – nyugtatom meg.

Ugyanakkor, őszintén szólva fogalmam sincs arról, hogy van-e baj. Joyce ma találkozik azzal a férfival, aki meg fogja vásárolni a kezemet. Az egész sorsom egy olyan tárgyaláson fog múlni, amelyen még csak részt sem vehetek.

– Menjünk, fussunk még egyet az erdőben!

Misty* egy deres kanca, de nem a színéről kapta a nevét. Három éve, az ősz utolsó heteiben született, az évnek ugyanebben a szakában, ami most is van. Egész éjszaka fenn maradtam az istállóban az anyja mellett, arra várva, hogy találkozassak a kiscsikóval. Azt akartam, hogy biztosan én legyek az első ember, akit meglát.

Ő volt Apa utolsó ajándéka nekem, mielőtt elsüllyedt a hajója.

Onnantól fogva reggelenként elválaszthatatlanok lettünk. Misty olyan gyorsan vágat, hogy úgy érzem, mintha nem is érné a lábunk a földet, és mi is az égen sikló madarak között repkednénk. Azért vágat, mert tudja, mennyire fáj, ha az ember rabságban tengődik nap mint nap, és rendszeresen fel is nyergelik. Miközben a nedves talaj felett száguldunk, úgy vágva ketté a ködöt, mint egy nyílvevessző, már nem először fut át a fejemben, hogy talán meg sem kellene állnunk.

Lehet, hogy mindketten megérdemelnénk a szabadságot. El kellene mennünk..., és soha többé vissza se jöjjünk!

A fák a semmiből bukkannak elő; az őrszemek szilárd sora inkább falnak tűnik, mint erdőnek. Misty felágaskodik, és majdnem levelet a há-

* A „misty” jelentése: ködös.

táról. Én csak rángatom, azon igyekezve, hogy visszanyerjem felette az irányítást, aztán továbbbúgunk a sötét erdő peremén.

A tekintetem a fákat fürkészi, noha nem igazán látok be közéjük. A köd és a sűrű lombok miatt pár lépésnyi távolságon túl már minden koromsötét odabent. Kicsit megrántom a kantárt, és megállásra bírom a lovamat, noha nem is tudom pontosan, mit keresek igazából. A városunkban azt beszélnek, hogy éjszaka fényeket lehet látni az erdőben. Az a néhány bátor vadász, akik át merik lépni az emberi és a mágikus közötti természetes határt, azt állítja, hogy vad és ádáz teremtményeket szoktak megpillantani az erdőben – olyan lényeket, amelyek félig emberek, félig viszont állatok. Tündérek.

Természetesen engem soha nem engedtek be az erdőbe. A tenyerem egyre síkosabb a verejtéktől, úgyhogy a lovaglónadrágom vastag vásznáiba törölöm. Az erdőnek a puszták közelsége is nyugtalansággal és baljós előérzettel tölt el.

Legyen ma a nagy nap? Ha beszaladok az erdőbe, senki nem fog követni. Azokat, akik bemennek oda, maximum egy órán belül halottnak nyilvánítják.

A kényelmesen emelkedő dombok mögül meghallom a kakasunk éles kukorékolását. Visszanézek a birtokunk felé. A nap pimaszul ragyogó sugarai már kezdenek áthatolni a ködön. A szabadságom röpké pillanatai leteltek..., ideje szembenéznem a sorsommal.

A hazafelé vezető út kétszer annyi időbe telik, mint kilovagolni. Minden egyes nap egyre nehezebben tudok elszakadni a friss, derengő hajnaltól, a sűrű ködtől és azoktól a hatalmas rejtélyektől, amelyek a sötét erdő mélyén lapulnak. És az sem könnyíti meg a dolgot, hogy az udvarház az *utolsó* hely, ahova vissza szeretnék térni. Annál még az erdő is vonzóbbnak tűnik.

Félúton egyszer csak rádöbbenek, hogy ez az utolsó alkalom, amikor kilovagolhatok erre... Kétségem sincs afelől, hogy miután hozzáadnak valami gazdag ficsúrhoz, hogy a tenyészkancája legyek, azt a kis szabadságot is elveszítem, amit itt a kora hajnali órákban azért még élvezhettem.

Onnantól fogva kénytelen leszek elszenvedni az összes bántalmazást, amit a világ a legvisszataszítóbb fogalom, a „szerelem” nevében kényszerít rám.

– Katria, Joyce elevenen meg fog nyúzni, amiért ilyen későn jöttél vissza – korhol Cordella, a lovászunk. – Már kétszer is lenézett ide, hogy kiderítse, hol vagy.

– Miért is nem vagyok meglepve? – kérdezem, miközben leszálok a lóról.

Cordella játékosan rácsap a felkaromra, majd az arcomba tolja az ujját.

– Ma olyan lehetőséget kapsz, amiről a legtöbb lány legfeljebb csak álmodozhat. A ház asszonya kifejezetten előnyös házasságot szervez neked egy olyan férfival, aki életed végéig gondoskodni fog rólad, és nem kell más tenned ezért, csak mosolyognod és csinosnak tünnöd.

Nekem egy életre elegendem van azokból, akik „gondoskodnak rólam”. De csupán annyit válaszolok:

– Tudom. Csak azt kívánom, bárcsak lenne némi beleszólásom abba, hogy *ki* is legyen ez a férfi.

– Az nem számít, hogy kicsoda – magyarázza Cordella, és lecsatolja a nyeret, miközben én a zablát veszem ki Misty szájából. – Csak az számít, hogy gazdag legyen.

Cordella csak egy fiatal örökösnyt lát bennem. A házunkat, a ruháimat, a bálakat – a gazdagság külső jegyeit, amelyekről Joyce nem képes lemondani. A csillogó felszínt, azoknak az időknek a maradványait, amikor még tényleg mindenünk megvolt. Azóta viszont semmi nem maradt a kulcsin mögött a rossz döntéseknek és Apa halálának köszönhetően.

– Reménykedjünk a legjobbakban – mondom végül.

Ha másképp reagálnék, csak hálátlannak tünnék. És egy olyan nő nézőpontjából, aki annyira szerény származással és lehetőségekkel rendelkezik, mint Cordella, nincs is okom bármi mást érezni, mint hálát.

– Katria! – szól le a kisebbik húgom a verandáról, ami az egész udvarházat körbeveszi. A nap még alig kelt fel, de ő máris úgy ki van csípvé,

mintha *neki* kellene férjhez mennie, nem pedig nekem, aki még mindig a régi, kopottas, sárfoltos ruhámat viselem. – Anya már keres!

– Tudom – felelem, és Cordella kezébe nyomom a kantárt. – Megtennéd, hogy elintézed a többit?

– Most az egyszer hajlandó vagyok kivételt tenni – mondja cinkos kacsintással.

Cordella már számtalan alkalommal tett kivételt „most az egyszer”. Misty Apa ajándéka volt, nem a ház asszonyáé. Azokban az időkben, amikor Apa már több időt töltött kereskedőutakon, mint otthon, Joyce egyszer csak bejelentette, hogy nem költöztünk többet a lovakra. Már az is nagyon feldühítette, hogy Apa nem hajlandó eladni a csikót. Úgyhogy azt mondta, ha saját lovat akarok, akkor nekem kell gondoskodnom róla. Az mindegy, hogy mindkét húgom hátasának éveken át fizették a teljes ellátását, pedig a testvéreim szinte soha nem lovagolnak. Az ő kiadásait soha nem tartották „túl soknak”.

– Köszönöm – mondom őszintén, majd elindulok az udvarház felé.

– De bűdös vagy! – mondja nevetve Laura, amikor a közelébe érek. A drámai hatás kedvéért még az orrát is befogja.

– És biztos vagy benne, hogy te nem? – kérdezem vigyorogva. – Nem hinném, hogy fürödtél ma reggel.

– Én olyan illatos vagyok, mint egy rózsa.

– Egy rózsa? – Megbillegettem az ujjamat. – Akkor mik ezek a bűdös kis tüskék? – Rácsapok a derekára, hogy megcsiklandozzam.

Laura felsikkant, és eltol magától.

– Ne! Te! Össze fogod sarazni a szoknyám!

– Én vagyok a sárszörnyeteg!

– Ne, ne, segítség! – A húgom fuldoklik a nevetéstől.

– Elég legyen ebből! – vet véget szigorúan Helen a könnyedség röpké pillanatainak.

Annak ellenére, hogy ő is fiatalabb nálam, úgy viselkedik, mintha ő lenne a legidősebb. Hármunk közül egyértelműen ő a főnök. Anya kedvence.

– Laura, gyere velem! – szól rá a húgunkra.

Laura hol Helenre néz, hol rám, de végül Joyce jobbkezének engedelmeskedik.

– Nem viselkedhetsz így – rója meg Helen Laurát.

– De én...

– Ez gyermeketeg magatartás. Hát nem akarsz rendes úri hölgy lenni?

– De igen, de...

– Akkor jobb lenne, ha elkezdenél úgy is viselkedni.

Helen rövidre vágott szőke haja az arcába hull. Őt egész életében elkenyeytették, mégis úgy mozog, akár egy bérgyilkos. Állandóan ott ólálkodik a sötét sarkokban és a rémálmaimban.

Laura egy szép napon arra ébred majd, hogy pont olyan, mint ő. Ezt az édes kislányt végül meg fogja törni Helen és Joyce.

– Mit akarsz, Helen? – Próbálok visszaterelni a figyelmét magamra, hogy megmentssem Laurát.

– Ó, csak egy üzenetet jöttem átadni.

Helen mosolya olyan, mint egy kobraé. Ebben is az anyjára ütött. Idővel Laura is meg fogja tanulni tőlük ezt a mosolyt. Nagyon kevés pozitív következménye van annak, hogy Apa újraházasodott Anya halála után. De a tudat, hogy nem annak a nőnek a vérét – és vérfagyasztó mosolyát – örököltém, ezek közé tartozik.

– Joyce azt kéri, hogy mosd fel az előszobát a vendégeinknek.

Hirtelen erős füstszagot érzek. Ellenállok a készítésnek, hogy megdörzsöljem az orrom. Amikor valaki hazudik nekem, mindig úgy érzem, mintha füstszag tölténé be a levegőt. Régebben még beszélni is megpróbáltam erről a jelenségről, de büntetésből bezártak a szobámba, amiért mindenféle kitalációkat hordok össze. Úgyhogy azóta hallgatok erről az adottságomról, ami a túlélési eszközeim egyikévé vált.

– Úgy érted, el kell mennem, és le kell mondanom a csodálatos társaságodról? Hogy fogom én ezt túlélni?

Miközben elindulok, hogy bemenjek az udvarházba a Laurától jobbra lévő ajtón, Helen elkapja a karomat.

– Ne gondold, hogy csak azért, mert férjhez mészh, hirtelen jobb lesz nálunk! Te egy fattyú vagy, aki házasságon kívül született, és szégyent hozott a családunk nevére. Egy szánalmas, isten háta mögötti porfészek földesurához fogsz hozzámenni, és olyan szerény körülmények között fogod leélni az életedet, amilyenre felkészítettünk.

Laura a padlót bámulja. Volt idő, amikor kiállt volna értem, de azóta megtörték benne ezt a szándékot. A szemem előtt hunyt ki benne az a kedvesség..., az a fény. Én pedig túl gyenge és szomorú vagyok ahhoz, hogy megakadályozzam ezt.

– Nem akarom megvártni Anyát – mondom, és kirántom a karom a kezéből.

Akármit is mond, ma kárörvendhetek egy kicsit. *Én* megyek férjhez előbb. Helen kétségbeesetten vágyik erre. Most úgy érzi, hogy életében először előbb kapok meg valamit, mint ő. Amiben az az ironikus, hogy én erre vágyom a legkevésbé.

Egy rövid folyosón át megyek be az udvarházba, ami az előcsarnokba vezet. Hervadó virágok konyulnak le repedezett vázákból, és a levegőt a rothadás első szakaszának tűzeges és gyomorforogatóan édes szaga járja át. A mennyezet míves festményei koromfoltossá váltak attól, hogy már évek óta nem tisztítják meg őket a gyertyák füstjétől. A tetős incidens előtt Joyce megpróbált felkényszeríteni oda engem az egyik rozoga létrán, nem sokkal azután, hogy Apa elindult az egyik hajóújtjára, hogy próbáljam meg lepucolni a mennyezetet. Tekintve, hogy milyen fiatal voltam még akkoriban, biztosra veszem, hogy meg akart ölni.

– Ha ennyi időse létedre még mindig nekünk kell téged eltartanunk – mondta –, akkor az a legkevesebb, ha segítesz a ház rendben tartásában. Olyan kezed van, mint egy férfinak, de olyan a munkamorárod, mint egy kisgyereké.

Mintha nem azzal töltöttem volna minden egyes nap minden egyes óráját, hogy a letűnt szép napok örökségét javítgatom, és próbálom helyreállítani. A másik dolog, ami keserédes örömet okoz nekem a fejlemények kapcsán, az, hogy a legértékesebb szolgáljukat fogják elveszíteni.

De amilyen gyorsan megjelenik a fejemben ez a gonoszkodó gondolat, éppolyan sebesen el is tűnik. Halványan emlékszem még azokra az időkre, amikor ez a ház fényűző volt. És *rá*, a szülőanyámra is, arra a rejtélyes nőre, akivel apám az utazásai során találkozott ifjú kereskedő korában, és akit haza is hozott magával, fittyet hányva a szépreményű lordokkal kapcsolatos elvárásokra. Még mindig fel tudom idézni, hogyan áradt be a napfény az udvarház homlokzati ablakain, amelyeket immár vastag mocsokréteg borít. És ha kicsit lehunyom a szemem..., szinte magam előtt látom Anya arcát. A háta mögött színek szivárványa terül el, belőle sugárzik a boldogság és a szeretet, miközben az egyik dalát éneklí azok közül, amelyek örökre bevésődtek a szívembe. Tudom, hogy egykor nevetés és zene töltötte be ezeket a folyosókat – és az én lelke-met is. De itt és most ez szinte hihetetlennek tűnik.

– Mit csinálsz? – hördül fel valaki a félemeleten. Amikor felnézek, az egyetlen „anyát” látom, akit valaha is ismertem, azt a nőt, aki felnevelt. Vértörő bársonyruhában vonul le éppen a lépcsőn. Világos haját feltűz-te, és tiarával rögzítette, amittől úgy néz ki, ahogy mindig is akart: mint egy hercegnő. – Bármelyik pillanatban megérkezhetnek a férfiak, te meg úgy nézel ki, mint aki egész reggel a disznóólban hempergett!

Azért ennyire *nem* vállalhatatlanok a ruháim, de nem vitatkozom vele.

– Pont azért jöttem be, hogy átöltözzek.

Helen felmosással kapcsolatos hazugságával nem is foglalkozom. Átfut a fejemben a kérdés, hogy zavarja-e vajon Joyce-ot, hogy nem sétálok be a csapdáikba...

– Remek. Nekem az udvarlókat kell fogadnom.

Amikor Joyce összefonja a kezét a hasán, látom, hogy a körme ugyanolyan színű, mint a ruhája.

– Próbáld meg annyira rendbe hozni magad, amennyire csak tudod. Különbén a férfi idő előtt rájön, mit fog elvenni, és még a papírok aláírása előtt megszökik.

Mit, nem pedig *kit*. Én mindig is a *kis szörnyetege* voltam.

– Minden tőlem telhetőt meg fogok tenni ezért.

– Nagyszerű.

Joyce megmozgatja egy kicsit a vállát, és még jobban kihúzza magát. Amikor ezt csinálja, mindig egy nagy madárra emlékeztet, ami a tollait borzolja.

– Ha van egy kis szerencséd, még napszállta előtt férjhez mész.

– *Férjhez megyek?* Nem csak eljegyeznek?

Tudom, hogy már folyamatban vannak a tárgyalások..., de azt hittem, hogy kapok még egy kis időt. Hogy esetleg találkozhatok azzal a férfival, mielőtt összeadnak minket. Hogy képes leszek valahogy tönkretenni ezt az egészet.

– Ezt már sokszor megbeszéltük.

– Én nem így emlékszem.

Soha nem beszéltünk erről. Ezt pontosan tudom. A bizonyosságomra mégis egy nehéz sóhaj a válasz.

– Egyértelmű, hogy már megint rosszul emlékszel. De ne aggódj, én itt vagyok, hogy segítek neked – mondja Joyce a szokásos kigyómosolyával, miközben a vállamra teszi a kezét. Egykor még el is hittem ezt a hazugságot. – Szóval, ugye, jó leszel a kedvemért, és nem adod elő a szokásos drámai jeleneteid valamelyikét?

Túlérzékeny. Drámai. Joyce mindig úgy bánik velem, mintha bármelyik pillanatban elveszíthetném az önuralmammat. Nem mintha valaha is csináltam volna ilyet.

Legalábbis nem hinném, hogy csináltam...

– Jó leszek – hallok a saját hangom.

Ez ösztönös reakció. Ez nem én vagyok. Ez az, amivé a trenírozása változtatott engem.

– Nagyon jó.

Elválnak az útjaink, és visszatérek a szobámba.

Az udvarház emeletén régen, a hagyományok értelmében a családunk tagjai laktak. De amikor Apa egyre többet kezdett utazgatni, Helennek

hirtelen egy egész szobára lett szüksége a festegetéshez, és történetesen pont az én hálószobámban voltak a legjobbak a fények.

Mostantól itt fogsz élni – visszhangzik a fejemben Joyce hangja, miközben megállok a szobámba vezető, sötét folyosó küszöbén. Meggyújtok egy gyertyacsonkot, amit akkor vettem magamhoz, amikor kicseréltem a húgaim szobájában lévő gyertyákat. A pislákoló tűz megvilágítja a folyosó repedezett vakolatát. A málladozó köveket, amik az udvarház valódi állapotáról árulkodnak.

Ez túl sok. A világ összes pénze sem lenne elég a felújításához. Én mindent megteszek érte az anyám emléke kedvéért... És azért is, hogy ha apám visszatér még valaha, legyen egy otthona, ahova visszajöhet. Joyce-ot viszont csak a közös helyiségek és a saját lakosztálya érdekli. Azokra van elég pénze. A látszatra. Szerintem minden egyebet hagyna akár porig égni is.

Az ágyam a folyosó végén lévő szoba teljes hátsó részét elfoglalja; faltól falig takarók és párnák töltik ki a teret. A régi könyvespolcom, ami szintén túl nagy ehhez a szobához, nagyrészt üres, és az a kevés tárgy, ami rajta található, használati eszköz. A legnagyobb kincsem a polcnak támasztott lant, amit a kezembe veszek, majd azonnal vissza is rakok a helyére. Valaki biztosan meghallaná, ha most elkezdenék játszani rajta. Helen, akár egy kutya, mintha kifejezetten arra lenne betanítva, hogy észrevegye, ha pengetni kezdem. Mindig heves tiltakozásba kezd, ha „arra kényszerül”, hogy akár egyetlen pendülést is el kelljen viselnie.

De Laura időnként szívesen meghallgatja, ahogy játszom. Hiányozni fognak azok az esték, amikor neki sikerült elég bátorságot önteni magába ahhoz, hogy leosonjon ide, és a zenémre dúdoljon. Évek óta ő az egyetlen, aki lantozni hallott.

Nagyot sóhajtva a gardróbszekrényem felé fordulok, és meglepetten konstátalom, hogy egy új ruha is van benne. Vagyis ha úgy vesszük, nem egészen „új”. Felismerem benne Helen két évvel ezelőtti, tavaszi báli ruháját. De csak egy alkalommal viselte, úgyhogy a szatén tökéletes állapotban van. Végighúzom a kezem a vajpuha anyagon, ami annyira kü-

lönbözik a megszokott ruháimétól. A magasan záródó gallér eltakarja a hátamon lévő hegeket. Biztosan nem véletlenül választották pont ezt...

Felmerészkedem az emeleti fürdőszobába. Részemről ez a lázadás apró megnyilvánulása, de ez a forradalmi tettem még a forró víznél is jobb érzéssel tölt el. Általában én szoktam felmelegíteni és behozni a vizet a többieknek a fürdéshez. A nap végén már nem marad energiám ahhoz, hogy ezt önmagam számára is megtegyem. Miután végzek a mosakodással, még Helen kozmetikumait is át merem nézni. Kiválasztok egy lágy pirosítót az arcomra, ami kiemeli a szemem viharszürke színét, és egy mélyvörös rúzszt a számra, ami előhossa barna hajam sötét rozsdavörös tónusait.

Új emberként lépek ki a fürdőszobából. A hajamat kifésültem, és gondosan feltűztem. A loknijaimra még Joyce is büszke lenne. Felmerül bennem a kérdés, hogy ha Apa nem veszi el ezt a nőt, vajon mindennap így nézhettem volna-e ki.

Joyce özvegy volt, amikor megismerkedett apámmal. Kívülről nézve jó döntésnek tűnhetett a házasságuk: mindkettőjüknek volt egy kislánya – Helen és én –, és nagyon hasonló anyagi helyzetnek örvendhettek. Joyce nagy vagyont örökölt néhai férjétől az északi ritka ezüsbányák formájában. És ezeket a bányákat csak apám hajóival lehetett megközeleltetni.

Én már korán észrevettem a hátsó szándékait. De Apa soha. Vagy legalábbis addig nem vett észre semmit, amíg el nem hagyta Joyce-ot. Apám *szerette* őt. Joyce „mentette ki” a kétségbeesés mély szakadékából, amibe anyám halála után zuhant. Aztán megszületett Laura, mindkettőjük szeme fénye, és diszfunkcionális kis családunk „ragasztója”, ahogy ők nevezték.

Ügyelve arra, nehogy ránehezedjek a nyikorgó padlódeszkákra, belopakodom a régi szobámba, amely az udvarház főbejáratára néz, és az ablakából tisztán látom a kocsifelhajtót, ami összeköti az épületet a városba vezető főúttal. És valóban, három hintó áll a ház előtt. Egy cilin-

deres férfi lép ki az udvarház főbejáratán. Pár szót vált a kocsisával, majd elhajtanak.

Kíváncsi lennék, mit érez azzal kapcsolatban, hogy egy olyan nőt kell elvennie, akivel még csak nem is találkozott. De biztosan nem zaklatja fel túlzottan ez a gondolat, különben nem jött volna ide, hogy ajánlatot tegyen rám.

Persze az is lehet, hogy találkoztunk már. Az is előfordulhat, hogy egy olyan férfi fog feleségül venni, akivel valamikor összefutottam a városban vagy valamelyik bálon. Megborzongok, amikor a kéjsóvár Earl Gravestone-ra gondolok, és arra, hogy méregetett engem és a húgaimat a báli ruhánkban, miután bevezettek minket a társaságba. Imádkozom, nehogy ő is megkérjen engem vagy majd a testvéreimet, amikor eljön az ideje. Vannak olyan szörnyűségek, amiket még Helennek sem kívánok.

Kilopakodom a húgom műterméből, még mielőtt rajtakapna valaki, hogy ott vagyok. Ahelyett, hogy a nagy lépcsőn sétálnék le, egy oldalsó lépcsőházat választok, ami a szülői hálószoba és a fal közé van beszuvasztva. Az a személyzeti feljáró, ami a konyhába visz le. Miután leérek, hasonlóképpen elrejtett folyosókon lopakodom végig a házban. Mostohaanyám és a húgaim soha nem jöttek rá, hogy amikor a szolgájukká tettek, és megkövetelték, hogy úgy is viselkedjek, akkor azt is lehetővé tették, hogy az összes rejtett járatot megismerjem, amit az idők során beépítettek ebbe az omladozó udvarházba.

Az apám dolgozószobájával szemben lévő szalon ajtaja rejtett, néma zsanérokra fordul el, hogy kitáruljon. Végigosonok a helyiségen, a lépteim hangját szerencsére elnyomja a szőnyeg. A túlsó végén a falra tapasztom a fülem, és visszatartom a lélegzetem. A fal elég vékony ahhoz, hogy tisztán halljam a túloldalon zajló beszélgetést.

– ...és a hozománya az Applegate Kereskedelmi Társaság északi hájaiból fog állni – mondja éppen Joyce.

Az ajkamba harapok. Azok az északi hajók nincsenek már meg, vagy legalábbis nem igazán. Azok a vizek nagyon veszélyesek, és korábban apám alkalmazásában állt azon kevés kapitányok egyike, aki képes volt

elnavigálni rajtuk. Elképesztő nő volt; én csak egyszer találkoztam vele személyesen, de a rövid beszélgetésünk minden egyes másodpercében egyre jobban lenyűgözött. Csupán egy évvel volt idősebb nálam, de akkor már két éve kapitányként szolgált. Talán pont az ifjonti vakmerősége miatt volt képes olyan utakon is elboldogulni, amelyekre még a legkeményebb, legedzettebb tengerészek sem mertek volna vállalkozni azokon a tajtékos vizeken, hogy hozzáférjenek a ritka kincsnek számító ezüsthöz.

De az ő szerencséje is elfogyott egyszer, ahogy előbb-utóbb mindenkié elfogy. Ő is elsüllyedt a hajóval, amivel Apa... Eddig észre sem vettem, hogy Joyce megpróbálja titokban tartani apám eltűnését.

Teljesen át akarja venni az irányítást az Applegate Kereskedelmi Társaság felett – ébredek rá. A körmöm a falba mélyed. Mivel apám eltűnt, és még nem nyilvánították halottnak, ő minden további nélkül a kezébe veheti a gyeplőt.

– Ez egy nagyon érdekes ajánlat – válaszolja egy öreg és megviselt hang.

Remélem, valójában nem tartja túl érdekesnek ez a férfi, bárki is legyen. Mert ha a hajókért vesz feleségül, és megtudja, hogy már egy sem maradt, azért *nekem* kell elszenvednem a következményeket. Kétségem sincs afelől, hogy Joyce ki fog találni valami okos hazugságot, ha muszáj; majd azt mondja, hogy a hajók közvetlenül az esküvő után süllyedtek el. *Nyugalom, bárkinek lehet balszerencséje* – hallok lelki füleimmel.

– Valóban – feleli Joyce. – Szóval, mint azt láthatja, ez nem egy szokványos házasság lesz. Tisztában vagyok azzal, hogy általában a menyasszony viszi a házasságba a hozományt. De mivel okos üzletasszony vagyok, tudom, mennyit ér a lányom és az, amit ajánlok vele. Ezért az összes potenciális vőlegénytől megkérdezem, mit adnak nekem cserébe a kezéért.

Hosszú szünet következik.

– Az én gazdátmat nem érdeklik a hajók – válaszolja az a megfáradt, idős hang. – Megtarthatja őket.

A *gazdáját*? Ez azt jelentené, hogy nem a beszélő a leendő férjem? Milyen ember lehet az, aki a szolgáját küldi alkudozni rám ahelyett, hogy ő jönne el? Bár szerelemben nem reménykedtem, emberi méltóságban azért igen. De ha ez a férfi még arra sem veszi a fáradságot, hogy személyesen jöjjön el értem, akkor vajon hogy fog bánni velem, miután a birtokába kerülök?

– Akkor mit szeretne a gazdája hozományba kapni?

Joyce végtelenül döbrentnek tűnik, hogy valaki visszatásítja a hajókat. Bár azért hallom a hangjában az öröm remegését is.

– A gazdám gyűjt bizonyos ritka dolgokat. És úgy értesült, hogy az Ön birtokában van egy bizonyos kötet, amelyre már régóta vágyik.

– Egy könyv? – Kis szünet. – Ja, hogy maga *őt* szolgálja. – Joyce hangja élesebbé válik. – Tudom, hogy Covolt soha nem lett volna hajlandó eladni, de engem jóval engedékenyebb üzletasszonynak fog találni nála.

A könyv... Ugye, nem *arról* a könyvről beszélnek?

Amikor Joyce belépett az életünkbe, elrendelte, hogy a szülőanyám összes hagyatékának el kell tűnnie a házból. Én megpróbáltam tiltakozni, de apám azt mondta, hogy természetes, ha egy új feleség ezt kívánja. Hogy a friss szerelem nem szökkenhet szárba a régi árnyékában. Egyik este ismét odamentem hozzá végtelen kétségbeesésemben. Könyörögni kezdtem neki, hogy őrizzen meg valamit, bármit, csak egyetlen dolgot. Akkorra már anyám arcára sem emlékeztem. Nem akartam még többet elveszíteni belőle.

Akkor mutatta meg nekem a könyvet. Egy kicsi, régi darab volt. A bőrkötésébe nyomott betűket már lekoptatta az idő. Nem látszott rajta más, csak egy nyolcágú csillag egy hegy tetején, ami a gerincét díszítette. A benne lévő írás is kifakult, a legnagyobbbrészt üres oldalakon csak kivehetetlen szavak szelleme kísértett.

Apám megesküdtött, hogy anyám ezt a könyvet tartotta a legértékesebb tulajdonának. Ez volt az egyetlen, amivel kapcsolatban azt akarta, hogy az enyém legyen, és biztonságban maradjon – az örökségem. És megígérte, hogy amikor felnőtté válok, nekem fogja adni. De addig

is megesketett, hogy titokban tartom, milyen fontos ez a tárgy, és megakadályozom, hogy Joyce elpusztítsa, ahogy minden mással is tette, ami a szülőanyámé volt.

Amikor azon aggódtam, hogy Joyce felfedezi a könyvet, megmondtam Apának, hogy nem akarok várni. *Hadd rejtsem el én!* – könyörögtem neki, de ő azt válaszolta, hogy nem állok erre készen. Úgyhogy inkább a lantot adta nekem, hogy mégiscsak legyen valamim anyámtól, és azt mesélte, hogy anyám ezzel énekelte az altatódalokat.

– A gazdám remélte, hogy ez így lesz – válaszolja az öregember. – Felhatalmazott arra, hogy a következő ajánlatot tegyem: feleségül veszi ezt az ifjú nőt, és élete vagy a saját élete végéig gondoskodik róla *ezen a földön...*, attól függően, melyikük hal meg előbb. A hölgy semmiben nem szenved majd hiányt. És a gazdám csak a könyvet kéri hozomány gyanánt. Sőt a család iránti jóindulata jeléül négyezer pénzt hajlandó fizetni, amikor a papírokat aláírják.

A sorsom megpecsételődött. Négyezer pénz több, mint amennyit az egész udvarház ér. Apám kereskedelmi társaságának egyévnyi bevétele volt ennyi, a legjobb időkben. Lassan lecsúszom a fal mentén a földre, miközben felfogom, hogy ez a titokzatos férfi lesz a férjem, aki még arra sem hajlandó, hogy személyesen jöjjön el értem.

– Ez valóban rendkívül nagyvonalú ajánlat – mondja remegő hangon Joyce. El tudom képzelni, belül hogy habzik a szája a kapzsiságtól. – Megszövegezem a dokumentumokat a megegyezés véglegesítéséhez, és a házasság bebetonozásához. Holnap aláírhatjuk őket, amikor a gazdája is ideér?

– Nem kell addig várnunk.

– Nem?

– Mint már mondtam, a gazdám felhatalmazott arra, hogy meghozzam a nevében ezeket a döntéseket. Alá tudom írni helyette a papírokat, és a pecsétjét is rám bízta. Azt mondta, hogy amennyiben Ön elfogadja a feltételeinket, azonnal üssük nyélbe az üzletet.

– Rendben, akkor legyen így.

Miközben a szerződés megfogalmazását csiszolgatják dűnnyögve és papírokat susogatva, egy idő után felhagyok a hallgatózással. Remegő kézzel a falnak támaszkodom, és küszködve próbálok levegőt venni. A világ gyomorforgató sebességgel forog körülöttem. Tudtam, hogy ez fog történni. Előre tudtam. De most, hogy valósággá vált, és ilyen gyorsan megtörténik... Én azt hittem... *Azt hittem, több időm lesz...*

– Tessék, készen is van – jelenti ki Joyce, kétségkívül aközben, hogy aláírja a papírokat a nevemben.

– Remek. Szóljon a lányának, hogy csomagoljon össze, és hozza magával a könyvet. – Széksikorgás. – Egy órán belül elindulunk.

Ezzel férjhez vagyok adva, és el kell hagynom az egyetlen otthont, amit valaha is ismertem..., egy olyan férfi kedvéért, akinek még csak a nevét sem tudom.